

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás		Tárgy	331.88
Hely		Hely	Budapest
Idő		Idő	1961
Személy		Személy	
Helyszám		Helyszám	
Szerző:		G. Z.	
Cím:		JAPAN SZAKSZERVEZETI VEZETŐ - Budapest	
Forrás:		Ország Világ	
(Hely)			
(Idő)		1961. jan. 18.	
(Köt. v. füz.)		(Oldal)	

A búcsúzó esztendő utolsó napján messziről érkezett vendég látogatott el egyik vasipari üzemünkbe, a Dinamógyárba: Setsuo Miura. E különös hangzású név viselőjének szeliden mandulavágású szeméből a sokat tapasztalt ember tekintete sugároz, pedig mindössze harminc esztendő. A Japán tenger hullámain kelt útra és Marseille-ben kötött ki, hogy onnan Párizsba utazzék és részt vegyen a nemzetközi fémipari kongresszuson, a japán acél- és fémmunkások szakszervezetének küldöttségként. Hazánkba a Vasas Szakszervezet meghívására érkezett, s a véletlen úgy alakította, hogy azon a napon éppen ott jártunk feljegyzéseket készíteni második ötéves tervünk indulásáról.

— Úgy vélem, ön a japán vasmunkások első hírnöke hazánkban?

— Valóban. S azért jöttem ide, hogy hírt vigyek honfitársainak a magyar vasipari dolgozók nagyszerű munkájáról, s ezzel is megrövidítem az országaink közötti földrajzi távolságot.

— Csak a távolság kilométerei és óceánok ékelődnek közöttük?

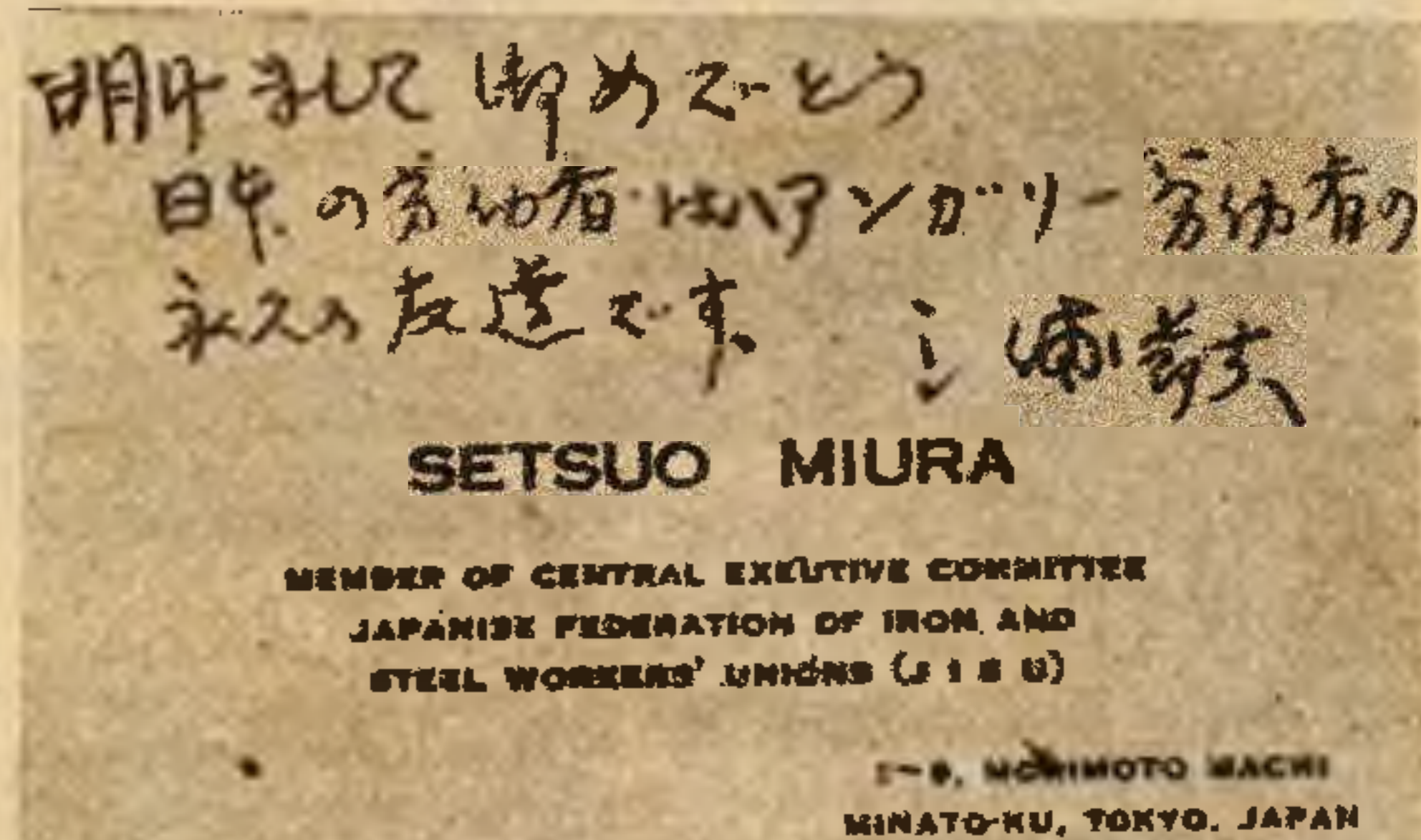
— Sajnos nem. De a munkásokat sem kilométerek, sem óceánok, sem az országaink társadalmi rendszere közötti különbségek nem választhatják el. A japán dolgozók figyelemmel kísérik a szocialista országok munkásainak életét, alkotásait és szívből örülnek munkásikereiknek, életszínvonaluk állandó emelkedésének.

— Volt-e Önnek alkalma és ideje meggyőződni az utóbbiakról Magyarországon?

— Úgy gondolom, igen. Tíz napja mindenfelé bekíváncsiskodó szemmel figyelem népköztársaságuk ipari életének egészséges liktetését, s a munkások életkörülményeit. Higyje el, nem frázis, s nem a külföldi kötelező udvariassága mondatja vélem, hogy jó lenne, ha a mi munkásainknak is állandó munkájuk volna, mint az Önökéinek, és olyan megbecsülésben részesülnének, mint itt, Magyarországon a dolgozók.

— Hogyan élnek a japán dolgozók?

— Az általam képviselt szakmában haván 30 000 yen az

Setsuo Miura üdvözli a magyar munkásokat
(Ifj. Schiller Alfréd felv.)

átlagfizetés. Ennek húsz—húszonöt százaléka lakbér, három százaléka adó, 3—4 százaléka közlekedési költség. Drága a tandíj, a ruha, a cipő. A jó színházjegy ára 3600 yen. Ahhoz, hogy olyan színvonalon éljenek, mint az önök vasmunkásai, havonként legalább 50 000 yent kellene keresniük.

— A japán iparnak jó híre van, és ez nem újkeletű.

— Igen, iparunk mérföldes léptekkel halad ismét a legjobb felé. De gyáraink nagy többségét amerikai tőke szállta meg. Gépesítenek, automatizálnak, de mindezt nem a munkások érdekében. Ellenkezőleg. Egy új gép gyakran sok munkást kerget az utcára. A munka intenzitása egyre nagyobb, s ez a tőkésék érdekeit szolgálja, míg Önöknél a többtermelés az egész nép érdekében történik. Ezt elmondom majd a japán dolgozóknak és elviszem hozzájuk azt a szeretetet, mellyel a magyar munkások fogadtak engem, s bennem a japán dolgozó népet. Emlékkül hadd nyújtsak át én is egy pár sort, a mi »vésett« írásunkkal: »Újabb eredményes esztendőt kívánok a japán munkások nevében, akik igaz barátai a magyar dolgozóknak.«

G. Z.